

כקהל התור הזה, ז"ה וזו"ת תור
שrios.

מה רוצה לומר? וסוד הדבר -
זמן שלא תהי פחת בפני
השכינה, א' של זאת יורד, והוא
פחת כלכל, וועלה ה' של זה אל
אננוهو משלם כביה, שה"א לא
יכלה לדור ולהיות בין עמים
נכרים, שה"א קדושה חותכה מן
השם. ה"א אלף: ה"א עדיפה
בקדשה, א' עדיפה לאותיות.
כשישובו ישראל לארכם, ה"א
קדושה שהיא חותכה מן השם
של הקדוש ברוך הוא, פשוב
בזה ויצא מניון מפקן.

רבי אבא פתח ואמר, (ישעה ט) מי
מד בshallו מים ושמים בזרת
תור. זה תור, ר' לה', זרת של
לר', ר' לת', ר' לה', זרת של
קדוש ברוך הוא בשש מאות
שבעים שנים. מכאן מן השמים
ועדר הארץ, כיצד? תור, גורת
ויה חור תרע. הקדמה ה' לוי
והקדמה ר' לת', ת' לוי, ר' לוי,
(שותה בה) רביע יהיה כפול זרת
ארפו וזרת רחבו כפול.

ויאמר קham נא אליו ואברכם.
יאמר, משחו מטעקים בדברי
תורה והיתה מדחה זו בין
חכמים, אברך אוטם, והסוד -
(בראשית לט) ויאמר אליו מה שמק
ויאמר יעקב. ויאמר למה זה
תשאל לשמי. ויאמר יעקב, מניון
זה למניין הראשון שלפניו, פמו
שפרשו במקומו.

וסוד אחר - וישאל יעקב וגוי,
ויאמר למה זה התשאל לשמי
ויברך אותו שם. זה לא עתיד,
אלא בזמנו של זה לברך אותו.
וסוד גדול שני במקום של
הפסוק הזה, אבל לא באתי
לפניך אלא להשמע פסוק זה
שאמרתי מלפני שאמרתי לך
שהתורה נקרה זה. כתוב (שופטים

דאינון ערביין פקלא דתורה דא, ז"ה וזו"ת
تور שווין.

מאי קא מיר. ורزا דמלטא, בעדנא דלא
תהי, והוא מתחות גדיי שכינטא, א' דלזאת
נחיית, והוא מתחות לכלא, וסיליקת ה', זהה
אליו ואנווהו, מדחרב ביתא, דה"א, לא יכלא
לדior ולמיהוי בין עטמיא נוכראין, דה"א
קדישא חותכה מן שמיא. ה"א אלף, ה"א
עדיפת בקדושא, א' עדיפת לאתנון. פד
יתובון ישראל לארעוז, ה"א קדישא דהיא
חותכה מן שמיא דקדשא בריך הוא, פיתוב
בזה ויפיק מנינא פקנטא.

רבי אבא פתח ואמר, (ישעה ט) מי מד
בshallו מים ושמים בזרת תבן, זה תור,
זרון בכיכול, ז' לר', ר' לת', ר' לה', זרת
קדשא בריך הוא, בשית מהה ושבעין שניין,
מהכאמן שמיא, ועד ארעה, כיצד תור,
זרת ויה ה'ו תר"ז, אתקדמת ה' לוי.
ואתקדמת ר' לת', ת' לר', ר' לוי, (שותה כה)
רביע יהיה כפול זרת ארפו וזרת רחבו כפול.
ויאמר קham נא אליו ואברכם, יאמיר מדחו
בפתחגמי אוריתא מטעקין, והוא
דא מכילטא בין חכמי יהו, אברכינז, ורزا
(בראשית לב) ויאמר אליו מה שמק ויאמר יעקב.
ויאמר (דף רטו ע"א) למה זה תשאל לשמי,
ויאמר יעקב, מנינא דא, למנינא קדמיתה
קדמיה, כדפריינא באתריה.

ורزا אחרא, ויישאל יעקב וגוי ויאמר למה
זה תשאל לשמי ויברך אותו שם, הא
לא עתיד, אלא בזמנת דזה, לברכהון. ורزا
סגיאה תנינא, באתרה דהאי קרא, אבל לא
אתינא לקפן דלא לאשומענן האי קרא
דאיננא, מקמיה דאמינא לך דאתקריאת